

Advent - Primer diumenge

[Is 2,1-5](#)

[Rm 13,11-14a](#)

[Mt 24,37-44](#)

Un Déu que ve. L'advent celebra el misteri del Déu que ve. En el llibre de l'Apocalipsi, en el seu encapçalament, hi trobem una salutació adreçada a les Esglésies "de part de Déu, *el qui és, el qui era i el qui ve*". (Apoc 1,4) Els Mestres de la Llei quan comentaven les paraules de l'Èxode on Déu digué a Moisès "Jo sóc el qui sóc" ho desglossaven dient que Déu era el qui és, el qui era *i el qui serà*. El canvi introduït per l'autor de l'Apocalipsi és molt significatiu i ens revela quelcom essencial del misteri salvador de Déu: Déu és "*el qui ve*". Aquest "venir" propi de Déu manifesta dues coses: que la transcendència de Déu no l'allunya del món i de la humanitat creada, no és un Déu que abandoni la seva obra: Déu era, és i ve. Però també això ens manifesta que aquells a qui ve poden rebre'l i acollir-lo. La creació culmina amb la existència de la persona humana. La persona humana no és un ésser més en aquesta cadena dels éssers creats, una mera presència material, fins hi tot viva, sinó la presència creada d'esperit en el món, un ésser personal, lliure, intel·ligent, amb capacitat d'estimar; un ser fet per a la comunió i per tant referit essencialment a un tu que no és el seu doble, sinó l'altre. Més encara: un ésser capaç de rebre la comunicació de Déu que el crida a ésser interlocutor seu. Un ser fet no únicament per a conèixer i estimar una altra persona, sinó per a conèixer i estimar l'Altre, el ser absolut, Déu. És un ésser "*capaç de Déu*" i que li cal trobar en Déu la seva plenitud: "ens vas fer, Senyor, per a tu i el nostre cor restarà inquiet fins que no descansi en Tu", afirmarà St Agustí en les "confessions". Però a Déu l'home no hi arribarà pas amb el seu propi esforç; el coneixement que d'Ell podria arribar a tenir és cert, però és llunyà, fred, molt fosc i parcial. La porta a la intimitat haurà de ser el mateix Déu qui la obri. La revelació és l'autèntic advent. Diu el Vaticà II: "*Déu en la seva saviesa infinita ha volgut revelar-se a sí mateix i manifestar el misteri de la seva voluntat. En aquesta revelació Déu infinit mogut per l'amor parla als homes com a amics, tracta amb ells per tal d'invitar-los i rebre'ls a la seva companyia...*" (DV 2) **Com ve Déu?** La creació és ja la primera revelació. L'home la contempla i davant d'ella s'interroga. (Sav 12; Salm 33,6-9; R 1,18-19) Però Déu, a més, ha volgut revelar-se d'una manera personal, *manifestar-se a sí mateix* i manifestar a l'home el misteri de la seva voluntat, és a dir el seu disseny de portar-lo a la comunió amb Ell: salvar-lo. (DV 2) En el gran moment de la manifestació de Déu a Moisès al Sinaí el que Déu diu de si mateix és que malgrat ser Ell un misteri inabastable és aquell que coneix l'home pel seu nom; que és el Déu de la història dels homes i de la història de cadascú; que és el Déu que salva a l'home i els compromet a tots en aquesta tasca salvadora: "*he vist l'afflicció del meu poble... he vingut per tal d'alliberar-lo*". (Ex 3,1-10) Déu ve i ve a salvar-lo. L'home, que no ha estat fidel a una amistat, a una aliança s'ha fet víctima d'unes conseqüències devastadores, s'ha condemnat a sí mateix. La persona humana s'ha quedat nua, desamparada, sola, immersa en la esclavitud. El Déu de la història converteix la història dels homes en una història de salvació gràcies a la seva vinguda, a la seva presència, a la seva constant acció salvadora. Déu mai es desdiu del seu oferiment de comunió i amistat amb els homes; perdona el pecat, reitera l'Aliança i roman fidel a l'Aliança. **Per què ve Déu?** L'advent de la celebració litúrgica ens posa al davant el fet que Déu és un Déu **que ve**, que mai ha deixat l'home abandonat a la seva desgràcia provocada pel seu pecat. La història de la salvació és la reiterada vinguda de Déu que crida l'home a la conversió tot oferint-li una promesa de salvació on trobarà la plena comunió amb Ell. És el missatge que la Paraula de Déu va reiterant ja des de la caiguda de l'home: les promeses fetes a Abraham, als Patriarques i tota la seva descendència; promeses que seran anunciades pels profetes i que constituïran el nucli de l'esperança d'Israel. La història dramàtica del poble elegit amb els seus fracassos, les seves malvestats i les seves apostasies no anul·len la promesa que resta ferma malgrat el pecat. Déu, com diria St. Pau, resta fidel malgrat l'home no ho sigui, i resta fidel perquè no es pot negar a sí mateix. (2 Tim 2,13; R 11,29) La lectura de la Paraula de Déu ens ho anirà recordant.. **Vers la definitiva vinguda** L'Advent és per tan la celebració del misteri de Déu que ens manifesta el seu gran amor pels homes. La seva finalitat és centrar-nos totalment en Jesucrist. L'advent vol de nosaltres una conversió, no precisament una conversió moral que ens vulgui treure només del pecat, sinó aquella conversió que ens vol centrar en Crist el mateix ahir, avui i sempre. La pregunta del Baptista a través dels seus deixebles "*¿ets tu el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?*" s'ha de convertir en nosaltres en una afirmació: *ets tu el qui ha de venir; no n'hem d'esperar un altre!* En la celebració eucarística de la mitja nit el dia de Nadal es proclamen aquestes paraules de St. Pau al seu deixeble Titus: "*S'ha manifestat la gràcia salvadora de Déu a tots els homes, i ens ensenya a renunciar a la impietat i a les cobejances mundanes i a viure els nostres dies amb sobrietat, justícia i pietat, mentre esperem la feliç esperança: la manifestació del gran Déu i Senyor nostre Jesucrist.*" Aquestes paraules resumeixen tota l'espiritualitat de l'Advent. Això ens compromet a creure i a esperar. És el missatge de les lectures que hem fet avui. Tot això cal viure-ho en un món no gens fàcil: incrèdul, paganitzat, hedonista, materialista i consumista i que viu com si Déu no existís; un món edificat sobre la mentida i la manipulació; un món ple de mals exemples, de situacions violentes, de nens que no poden ni jugar ni riure, tota mena d'esclavatges, d'opulència al costat de la misèria i sense sentir-ne vergonya. Una cultura que creu progrés la superació de la fe i de totes les seves conseqüències morals i així els disbarats més grossos són progrés i titlla al qui creu de retrògrad i al qui ho predica d'enemic de la llibertat. Perquè malgrat tot Déu és el qui era, el qui és i el qui ve.

ETIQUETES

ENCARNACIÓ MANIFESTACIÓ REVELACIÓ